

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.293 van 7 mei 2014
in de zaak A. 210.793/XIV-35.340**

In zake : Joseph VAN LOMMEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE GEEL-LAAKDAL-MEERHOUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 november 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van: “het besluit van de Politiezone Geel-Laakdal-Meerhout van 18 september 2013 waarbij beslist werd de voorlopige schorsing van Joseph Van Lommel te verlengen voor een duur van vier maanden met ingang vanaf 1 oktober 2013 en waarbij beslist werd dat de verlenging van de schorsing die Joseph Van Lommel wordt opgelegd gepaard gaat met inhouding van 25% van het brutowedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 april 2014.

Kamervoorzitter André Beirnaert heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sophie Claeyn, die loco advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen verschijnt voor verzoeker, en advocaat Wim Mertens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is in de politiezone Geel-Laakdal-Meerhout als diensthoofd verantwoordelijk voor financiën, aankopen, ICT-beheer en administratie.

In een verslag van 26 januari 2012 stelt het politiecollege vast dat er tegenstrijdige verklaringen bestaan over, onder meer, een uitgave van 2066,68 euro in 2009 aan de firma Drukservice voor een opleiding die niet zou gevolgd zijn door Liesbet Trimpeneers, de betrokken medewerkster. De verwerende partij beslist daarop om een onderzoek te laten instellen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen omtrent de verrichte uitgave en eventuele andere onregelmatigheden die zouden zijn gebeurd. Aan de korpschef wordt gevraagd om een onderzoeker aan het politiecollege voor te stellen, met de

bedoeling om een voorafgaand onderzoek in het raam van een eventuele tuchtprocedure uit te voeren.

Op 1 februari 2012 licht de korpschef de procureur des Konings van Turnhout in omtrent het bestaan van de tegenstrijdige verklaringen en het bestaan van verschillende geruchten.

Op 23 januari 2012 beperkt de korpschef na een gesprek met verzoeker de bevoegdheden en verantwoordelijkheden van verzoeker tot beheerder van de nieuwbouw en de verhuis van het korps.

Met een brief van 10 mei 2012 laat de procureur des Konings van Turnhout aan de korpschef weten dat een opsporingsonderzoek ten laste van verzoeker werd opgestart.

Op 23 mei 2012 wijst de verwerende partij drie medewerkers van de algemene inspectie van de federale en de lokale politie aan ter uitvoering van het vooronderzoek in het raam van de tuchtwetgeving.

De verwerende partij stuurt op 21 mei 2012 een brief naar de procureur des Konings van Turnhout om preciezere informatie te verkrijgen over het misdrijf of de misdrijven die aan de basis liggen van de beslissing om een opsporingsonderzoek ten laste van verzoeker te openen.

Op 22 mei 2012 deelt de procureur des Konings mee dat voorlopig de kwalificaties “valsheid in geschriften” en “schending van de privacy” in de uitoefening van de functie als politieambtenaar werden weerhouden.

Met een brief van 23 mei 2012 wordt verzoeker opgeroepen om te worden gehoord op 30 mei 2012 naar aanleiding van het voornemen van de verwerende partij om bij ordemaatregel over te gaan tot een voorlopige schorsing en de inhouding van 25% van verzoekers brutowedde.

Met een brief van 25 mei 2012 wordt verzoeker op de hoogte gebracht van de aanduiding van de onderzoekers van de algemene inspectie ter uitvoering van een voorafgaand onderzoek.

Op 25 mei 2012 richt de verwerende partij in haar hoedanigheid van tuchtoverheid een brief naar de procureur des Konings met de vraag om het gerechtelijk dossier met betrekking tot het lopende opsporingsonderzoek te mogen raadplegen en een afschrift ervan te krijgen. Tevens wordt de vraag gesteld of er

bezwaar bestaat tegen het voeren van een voorafgaand onderzoek parallel aan het lopende opsporings- of gerechtelijk onderzoek.

Op 30 mei 2012 beslist de verwerende partij om verzoeker preventief te schorsen voor een termijn van vier maanden, ingaand vanaf 31 mei 2012. Deze schorsing gaat gepaard met een inhouding van 25% van de brutowedde.

Met een brief van 31 mei 2012 laat de procureur des Konings aan de korpschef weten dat er nog geen eindbeslissing is die het strafonderzoek afsluit, en dat er nog geen afschrift van het gerechtelijk dossier kan worden bekomen. De procureur des Konings laat verder nog weten dat zij het niet opportuun acht om een voorafgaand onderzoek te voeren dat parallel loopt met het opsporingsonderzoek.

Op 8 juni 2012 beslist de verwerende partij om het voorafgaand onderzoek op te schorten in afwachting van de eindbeslissing in het gerechtelijk dossier.

Op 16 augustus 2012 richt de verwerende partij andermaal een brief naar de procureur des Konings teneinde op de hoogte te blijven van de stand van zaken in het opsporingsonderzoek.

Nadat verzoeker werd gehoord beslist de verwerende partij op 17 september 2012 om verzoekers voorlopige schorsing bij ordemaatregel met vier maanden te verlengen, met inhouding van 25% van de brutowedde.

Op 14 december 2012 vraagt de verwerende partij aan de procureur des Konings opnieuw om inlichtingen omtrent de stand van zaken in het opsporingsonderzoek en om een afschrift te krijgen van het gerechtelijk dossier.

Nadat verzoeker werd gehoord beslist de verwerende partij op 16 januari 2013 om verzoekers voorlopige schorsing met vier maanden te verlengen en 25% van verzoekers brutowedde in te houden.

Op 24 april 2013 richt de verwerende partij een brief aan de procureur des Konings met de vraag een stand van zaken te geven inzake het opsporingsonderzoek en een afschrift van de stukken van het administratief dossier te bekomen. De procureur des Konings deelt mee dat er nog geen eindbeslissing is die het strafonderzoek afsluit en dat het aangewezen is het

opsporingsonderzoek af te wachten alvorens een parallel onderzoek te doen plaatsvinden.

Nadat verzoeker werd gehoord beslist de verwerende partij op 27 mei 2013 om verzoekers voorlopige schorsing andermaal met vier maanden te verlengen, met inhouding van 25% van de brutowedde.

Met een schrijven van 4 augustus 2013 vraagt verzoeker aan het politiecollege om op 1 januari 2014 met pensioen te mogen gaan.

Op 26 augustus 2013 vraagt de verwerende partij aan de procureur des Konings om inlichtingen betreffende de stand van het opsporingsonderzoek en wordt tevens een afschrift gevraagd van de stukken van het gerechtelijk dossier.

Met een brief van 9 september 2013 laat de procureur des Konings aan de verwerende partij weten dat er nog geen eindbeslissing is die het strafonderzoek afsluit en waarin zij laat weten dat het haar aangewezen lijkt om het opsporingsonderzoek af te wachten alvorens een voorafgaand parallel onderzoek te voeren.

Met een brief van 10 september 2013, aangetekend verstuurd op 12 september 2013, wordt verzoeker opgeroepen om te worden gehoord op 18 september 2009 met het oog op de verlenging van zijn voorlopige schorsing.

Op 16 september 2013 stuurt verzoeker volgende e-mail aan de leden van het politiecollege:

“Ik ontving uw schrijven hoger vermeld. Het is mij onmogelijk aanwezig te zijn op datum van woensdag 18 september 2013. De woensdag is namelijk voorbehouden aan mijn twee kleinkinderen. Ik wens uitdrukkelijk mijn vorige verklaringen in deze te bevestigen.”.

Op 18 september 2013 neemt de verwerende partij de thans bestreden beslissing. Verzoekers voorlopige schorsing wordt andermaal verlengd voor een duur van vier maanden met ingang van 1 oktober 2013. Deze verlenging van de voorlopige schorsing gaat gepaard met een inhouding van 25% van de brutowedde.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. De verwerende partij twijfelt of de vordering ontvankelijk is *ratione temporis*.

4.2. Over deze exceptie dient geen uitspraak te worden gedaan aangezien zal blijken dat niet is voldaan aan de wettelijke vereiste voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen overgaan.

V. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5.1. Ter beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient eerst het vijfde middel te worden besproken. Bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet verzoeker immers gelden dat hem een verkapte tuchtmaatregel werd opgelegd. Dit is ook hetgeen verzoeker in zijn vijfde middel aanvoert. Vandaar dat eerst het vijfde middel dient beoordeeld.

5.2.1. In het verzoekschrift wordt het vijfde middel gesteund op machtsafwendings, op de schending van de zorgvuldigheidsplicht, het vermoeden van onschuld en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verwerende partij besliste immers om de voorlopige schorsing te verlengen met inhouding van 25% van de brutowedde, terwijl de verwerende partij met de bestreden beslissing beoogt een verkapte tuchtmaatregel te nemen.

Verzoeker stelt dat een tuchtmaatregel verschilt van een ordemaatregel, doordat een tuchtmaatregel als voornaamste motief heeft een

ambtenaar voor een tekortkoming te straffen. Een ordemaatregel mag geen verkapte tuchtmaatregel zijn. In casu moet worden vastgesteld dat de verwerende partij herhaaldelijk vooruitloopt op de schuldvraag. Het vermoeden van onschuld wordt doorheen de bestreden beslissing geenszins gerespecteerd. Zo geeft de bestreden beslissing met regelmaat aan dat de feiten bewezen zijn en dat de aanwezigheid van verzoeker nadelig zou zijn voor de goede werking van de dienst. De verwerende partij gaat dus uit van een vermoeden van schuld. Zo lang het opsporingsonderzoek loopt wordt verzoeker geacht schuldig te zijn aan niet nader ten laste gelegde feiten. Voorts blijkt dat de verwerende partij reeds een standpunt innam over de ten laste gelegde feiten, ongeacht het opsporingsonderzoek. De herhaalde verwijzingen naar de vertrouwensbreuk, die bestaat los van het opsporingsonderzoek, kunnen niet anders worden opgevat. Door reeds vooruit te lopen op de schuld en verzoeker te schorsen met inhouding van brutowedde neemt verweerster een verkapte tuchtmaatregel.

5.2.2. Verzoeker stelt dus in essentie dat hem een verkapte tuchtstraf werd opgelegd.

Bij de motivering van de beslissing tot verlenging van de voorlopige schorsing (punt 4), wordt het volgende overwogen:

“Overwegende dat de voorgestelde schorsing een preventieve maatregel is die in het belang van de dienst genomen wordt op het ogenblik dat er vermoedens zijn en dat nog niet, met naleving van alle regels van bewijsvoering en met inachtneming van de rechten van verdediging, vastgesteld is dat Joseph Van Lommel inderdaad schuldig is aan de feiten waarvan hij verdacht wordt”.

Verder wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom een verlenging van de voorlopige schorsing noodzakelijk is. Het in dienst houden van verzoeker zou nadelig zijn voor de goede werking van de dienst, want de vereiste vertrouwensrelatie met verzoeker is aangetast en ook zijn gezag over andere personeelsleden is aangetast.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat in de voorwaardelijke wijs wordt gesproken (“zou”), en er wordt letterlijk overwogen dat “mocht blijken dat de feiten die in het opsporingsonderzoek worden onderzocht bewezen worden en aan Joseph van Lommel kunnen aangerekend

worden (...)” dit tot imagoschade zou kunnen leiden indien zou blijken dat verzoeker tijdens het gerechtelijk onderzoek in dienst werd gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker schuldig is aan de feiten waarvan hij wordt verdacht. Er is integendeel te lezen dat er enkel vermoedens zijn en dat verzoekers schuld nog niet is bewezen. Verzoeker is voorlopig geschorst om redenen van dienstbelang, vermits het vertrouwen in hem en het gezag dat hij uitoefent over andere personeelsleden zijn aangetast. Het is helemaal niet omdat verzoekers schuld zou vaststaan dat het vertrouwen in hem of zijn gezagspositie zijn aangetast, maar wel door het enkele feit van het lopend gerechtelijk onderzoek, dat evenwel nog geen uitsluitsel gaf over verzoekers schuld.

De premisse waarop het vijfde middel is gesteund, met name dat de verwerende partij ervan uit gaat dat verzoeker schuldig is aan bepaalde feiten waarvan hij wordt verdacht, blijkt helemaal niet uit de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier. Dat de verwerende partij zou uitgaan van een “vermoeden van schuld” blijkt nergens uit.

Het vijfde middel is niet ernstig.

5.3.1. In het verzoekschrift wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt geformuleerd:

“De verzoekende partij is het voorwerp van een strafrechtelijk opsporingsonderzoek. De verzoekende partij wordt schijnbaar preventief geschorst wegens het vermoeden van een misdrijf.

De verzoekende partij is van oordeel dat haar reputatie, goede naam en integriteit ernstig wordt aangetast door de verlenging van de voorlopige schorsing. Door haar te schorsen -zonder dat het vermoeden van onschuld in de bestreden beslissing wordt gerespecteerd-, wordt zij geraakt in haar rechtsgevoel, eer, reputatie, goede naam en integriteit en dat kan niet meer goedgeemaakt worden door een later komende vernietiging.

Een preventieve schorsing is een ordemaatregel die in beginsel geen moreel nadeel berokkent dat niet hersteld wordt door de latere vernietiging. Wordt als specifieke belasting verwezen naar bijzondere reputatieschade en schending van de goede naam, dan is dit volgens uw Rechtspraak in de meeste omstandigheden toe te schrijven aan het strafonderzoek dat tegen de betrokkene loopt.

De onderhavige schorsing steunt de facto niet op het lopende opsporingsonderzoek, maar houdt in wezen een verkapte tuchtmaatregel in nu de verwerende partij in de beslissing reeds vooruitloopt op de schuldvraag. De verwerende partij geeft aldus nu reeds een andere grondslag aan de preventieve schorsing, los van de uitslag van het strafrechtelijke opsporingsonderzoek. Dit betekent dat het nadeel van de verzoekende partij inroept thans wel volledig toe te

schrijven is aan de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt met eigener gezag dat de gedraging van de verzoekende partij een vertrouwensbreuk teweeg heeft gebracht, los van het opsporingsonderzoek. Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de intentie om de verzoekende partij te schorsen ook bestaat ongeacht het opsporingsonderzoek. Het nadeel dat de verzoekende partij inroept volgt uit de bestreden beslissing, en niet uit het lopende strafrechtelijke opsporingsonderzoek.

De reputatieschade aan de verzoekende partij is nog des te groter nu de verwerende partij zich uitspreekt over de schuldvraag zonder dat zij zich de moeite getroost om het dossier en de noodzaak tot schorsing te actualiseren.

In die zin verwijst de verzoekende partij naar een uitzonderlijke omstandigheid die haar, gelet op de ernstige en gegronde middelen, niet langer dan nodig moet doen wachten op een rechterlijke eindbeslissing. (RvS 8 december 2011, ne. 216744, Jossaer)”.

5.3.2. Verzoeker stelt in essentie dat zijn reputatie, goede naam en integriteit worden aangetast ingevolge de bestreden beslissing, vermits hem een verkapte tuchtmaatregel wordt opgelegd waarmee wordt vooruit gelopen op de schuldvraag.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Een schorsing in het belang van de dienst berokkent in beginsel geen nadeel dat niet kan worden hersteld door een vernietigingsarrest omwille van haar voorlopig, tijdelijk en niet-tuchtrechtelijk karakter.

Zoals bij de bespreking van het vijfde middel werd uiteengezet blijkt uit niets dat aan verzoeker een verkapte tuchtmaatregel werd opgelegd of dat wordt uitgegaan van de schuld van verzoeker. De bestreden beslissing is een maatregel in het belang van de dienst waarbij de schuldvraag expliciet wordt open gelaten. Het is dus niet ingevolge de bestreden beslissing dat verzoekers reputatie, goede naam en integriteit eventueel zullen worden aangetast. Als verzoeker een moreel nadeel zou lijden door de aantasting van zijn reputatie en dergelijke zal dit veeleer voortvloeien uit het feit dat tegen hem een strafonderzoek loopt en een schorsing van de bestreden beslissing kan daar niets aan af doen.

Verzoeker beklaagt zich erover dat de reputatieschade des te groter is nu de verwerende partij zich uitsprak over de schuldvraag zonder zich de moeite te getroosten om het dossier en de noodzaak tot schorsing te actualiseren. Uit het feitenrelaas blijkt evenwel dat de verwerende partij aan de procureur des Konings verschillende keren heeft gevraagd om inzage in het gerechtelijk dossier te krijgen, doch dit werd telkens geweigerd door de procureur des Konings. Deze

gaf daarbij overigens te kennen dat het onwenselijk is dat de verwerende partij een parallel onderzoek zou voeren en dat het beter is het strafonderzoek af te wachten.

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker reeds vier keer voorlopig werd geschorst voor een periode van vier maanden, telkens met een inhouding van 25% van de bruto-wedde. Het is pas als hem voor de vijfde keer een dergelijke maatregel wordt opgelegd dat hij zich tot de Raad van State wendt. Dat laat vermoeden dat het door verzoeker aangevoerde nadeel minder ernstig is dan hij wil doen geloven. Bovendien wendde verzoeker zich slechts tot de Raad van State als zijn schorsing al ongeveer zeven weken liep, bijna de helft van de termijn waarvoor de voorlopige schorsing geldt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond.

5.4. Uit het bovenstaande volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen. Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven mei tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen